

NA HRANĚ

Rituální vraždy. Zběsilé pátrání. Pravda ukrytá za hranicí rozumu.

René Manzor

Držitel prestižní ceny PRIX POLAR 2014

V lese nad vesnicí Gévaugnac je nalezena mladá dívka, upálená během noci na hranici. Kapitánka Julie Frayssová z policejní stanice v Toulouse dostane rozkaz okamžitě ukončit právě započatou dovolenou, převzít vyšetřování a postup konzultovat s Novakem Marrekem, bývalým kapitánem, který podobné případy se stejným modem operandi před dvěma lety vyšetřoval. Tenkrát mladé dívky vraždil záhadný Spalovač – sériový vrah, který Marrekovi jen o vlásek unikl a dodnes mu nedá spát.

Novak vždycky byl výjimečně dobrý detektiv. Je inteligentní, kultivovaný, přemýšlivý. Problém je, že ho posedlost nevyřešenými vraždami dohnala až do psychiatrické léčebny a postavila na dlouhý čas mimo službu. Od svého selhání totiž trpí bludnými obsedantními představami a jeho mozek občas vytváří falešné jistoty, jež nedokáže odlišit od reality.

V přesvědčení, že se Spalovač vrátil, se Novak stává konzultantem policie a pouští se spolu s Julií do vyšetřování. Odlišit realitu od bludů ale nebude tak snadné, jak by se mohlo zdát...

„René Manzor čtenáře uhrane a až do závěrečného rozuzlení ho nepustí. Tento thriller mi přišel velice poutavě a dobře napsaný, nejvíc jsem ocenil přesný popis Novakových psychických potíží, díky nimž mi jeho postava tolik přirostla k srdci.“

– Babelio

„... závěrečné stránky mě dostaly, uzemnily a vrátily do reality jako šlehnutí bičem.“

– AktuaLité

René Manzor
NA HRANĚ

René Manzor

**NA
HRANĚ**

Přeložil Tomáš Havel

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

À Vif by René Manzor © Calmann-Lévy, 2021
Published by Calmann-Lévy, Paris
Translation © Tomáš Havel, 2022
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-646-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-645-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-227-1 (print)

*Blud je teorií jednotlivce.
Teorie je bludem společenství.*

François Roustang

PROLOG

Gévaugnac, Okcítánie

DEN 1 – pondělí

Měsíc v úplňku si nesměle hrál ve vrcholcích stromů pohupujících se ve větru. Střešní tašky ze štípaného kamene se jantarově třpytily, jako by ještě vyzařovaly přes den nashromážděné horko. Vítr hnal do kopečka poztrácené noviny, pustou Hlavní třídou se rozléhalo šustění starých nových zpráv.

Na opačném konci vesnice stál ve tmě ponořený dům Guinetových. Pootevřeným oknem Maylisina pokoje vlétl dovnitř vítr. Rozhýbal plyšáky z dětství, rozvlnil plakáty s jejími současnými idoly a na chvíli se zastavil nad ustlanou postelí.

Vrzly dveře.

Arthur Guinet, devět let, otevřel oči. Posadil se na posteli a snažil se zjistit, co ho vzbudilo. Zaslechl hluk přicházející zvenčí. Vstal a přilepil čelo k oknu.

Viděl svou sestru Maylis, třináct let, jak za sebou zavřela branku a na své růžové elektrické koloběžce vyrazila vzhůru ulicí. Arthur se podíval na hodinky... 4.45.

Rychle si oblékl džíny a mikinu, obul si kecky, aniž by se zdržoval zavazováním tkaniček. Co nejtíšeji prošel chodbou kolem ložnice rodičů a seběhl po schodech.

Za pár vteřin byl venku.

* * *

Maylis koloběžku zastavila o tři kilometry dál, na zalesněném svahu tyčícím se nad Gévaugnakem. Opřela se zády o dveře kapličky, která bdí nad obcí, a krátila si čekání hraním na mobilu. Ve sluchátkách měla puštěný ohlušující hip-hop. Z pohledu na vesnici vystupující z mlhy se tajil dech, ale Maylis se dolů raději nedívala. Odjakživa trpí závratěmi, mladší bráška si z ní kvůli tomu dělává legraci.

Mrkla na pestrobarevné dětské hodinky. Bylo 5.10. Kde se fláká? Že by se na ni vykašlal?

Chtěla mu poslat esemesku, ale rozmyslela si to.

Neprojevovat slabost. Slavné hvězdy nejsou slabé.

Ještě chvilku počká. Až přijde, zapomene díky němu na svůj pitomý život.

Znenadání kdosi zastínil měsíc.

Ze tmy se vynořily ruce v rukavicích a přitiskly Maylis k ústům kapesník napuštěný chloroformem takovou silou, že se jí rovnátka zařízla do rtu. Škubala sebou, snažila se vymanit, ale útočník jí do úst vrazil roubík.

Vzpírala se ze všech sil, zoufale kopala do neviditelného nepřítele. Chtěla se otočit, aby mu viděla do tváře, ale po těžké látce, kterou vdechovala, byla čím dál malátnější. Zahlédla jen obrys postavy v černé bundě s kapucí.

Za chvilku se jí podlomily nohy a kaplička zmizela ze zorného pole.

Silné a nelítostné paže ji srazily k zemi. Dívka cítila, že ji někdo táhne za límec po chladné kamenité lesní půdě. Stromy se míhaly kolem jako svědci, kteří nechtějí pomoci. Zoufale se snažila zbrzdit pohyb nohama, chytit se větví, jež zasahovaly do cesty, ale jenom si rozdrásávala ruce.

Pak jí útočník zvedl, otočil a prudce s ní mrštil na kupu větví tvořících hranici. Sotva se Maylis stačila nadzvednout, únosce ji praštil polenem do hlavy.

Spadla na záda, byla otřesená, ale pořád při vědomí. Končetiny ji už neposlouchaly. Jen oči ještě bojovaly,

snažily se nepodlehnout. Obrazy a zvuky vnímala pokřiveně. Oslepovala ji krev stékající z čela a přes obočí.

Ještě zahlédla, jak ji obcházejí těžké vojenské boty útočníka.

Potom už nic.

Manipuloval s nějakými předměty, které vydávaly kovové zvuky. Jak zjistit, co se za ní připravuje? Nejhorším nepřitelem bezmocného člověka je představivost.

Strach ji pomaličku umrtvoval, skoro ani necítila, jak se jí do zápěstí zahryzla pouta. Někdo jí roztáhl ruce a připoutal je ke kovovému postelovému roštu, na němž byly naskládané větve.

Boty byly zpátky a s nimi i útočník bez tváře. V rukou v rukavicích se do tmy zatřpytila další dvoje pouta. Neztrácel ani vteřinu, předřepil k dívčíným nohám. Kotníky stihl stejný osud jako zápěstí.

S končetinami roztaženými do tvaru písmene X už Maylis nedokázala zvednout hlavu. Zoufalýma očima pohlédla na obrys osoby, která ji pozorovala.

Měsíc svými mystickými paprsky propichoval koruny dubů zahalené v mlze, které výjevu dodávaly atmosféru obětního obřadu. Ruce v rukavicích odzátkovaly kanystr s benzínem a polévaly jím útlé tělo. Maylis pochopila, co ji čeká, a zatímco jí oblečením prosakovala hořlavina, přes roubík úpěnlivě prosila svého kata.

Když Arthur dohnal sestru, naskytl se mu právě takhle hrůzná podívaná. Dětským tělem projela vlna šoku. Strach v něm způsobil zkrat. Jako jed pronikl do hlubin jeho bytosti a zablokoval všechna nervová zakončení.

Malý chlapec byl ochromený, neschopný pokusit se o cokoli, čím by svou nejdražší bytost zachránil. Pud sebezáchovy ho však neopustil. Zmobilizoval v něm poslední síly a donutil ho skrýt se za strom, aby nebyl vidět.

Když ruce v rukavicích dokončovaly pochmurné dílo, zapálily snop suché trávy a hodily ho na hranici, Mayli-

sin mladší bratr se sesul podél stoletého kmene, za nímž našel úkryt. Zacpal si uši, aby neslyšel hukot plamenů, jež stravovaly jeho zbožňovanou sestru.

1

Julie Frayssová se s prudkým trhnutím vzbudila a nechápavě se rozhlížela kolem, pátrala po kolébce, jež z jejího pokoje zmizela už před lety. Mateřský šestý smysl, který ji budíval, když byly děti ještě malé, v ní dál vyvolával falešné poplachy. Jako by se snažil dokázat, že dosud nevyhasl, že je pořád připraven. Jako by se dožadoval dalšího dítěte. Přitom z hlediska mateřství toho Julie ze sebe vydala až až!

Dva chlápci, vše s nimi spojené jedině v biokvalitě. U porodů se zřekla epidurální anestezie a oba kluky kojila. Takže teď už by snad mohla mít právo na trochu klidu, ne?

Pohled na displej telefonu ji vymrštil z postele. Zatracený mobil! Už ji není schopen ani vzbudit. Oblékla si župan, vzala oblečení ze skříně a bosá sešla do mezipatra mezonetového bytu. Naklonila se přes zábradlí a – aniž by tomu aspoň trochu věřila – zavolala: „Jste připravený, kluci?“

„Víc než ty, mami,“ odpověděl s plnými ústy jedenáctiletý Noah.

Rozesmál tím bratra. Julie při pohledu na nepořádek v kuchyni okamžitě poznala, kdo vařil.

„Všechno to uklidíš, jasný, Théo?“

„Ne, uklidí to Noah. Máme spolu dohodu, mami. Já vařím a on uklízí.“

Julie se neubránila úsměvu. Čtrnáctiletý Théo je nejlepší vyjednávač v rodině. V tomhle je po otci.

Zamířila do koupelny a snažila se přitom vyhnout láskyplným projevům ze strany bernského salašnického psa Buby.

„Taky jste mě mohli vzbudit, kluci. Přijedeme pozdě! Vyvenčili jste Bubu?“

„Nestresuj, mami! Jedeme na dovolenou, snad nehoří,“ křikl na ni Théo.

„Pro tatínka hoří. Tak dobře... Dám si rychlou sprchu a přijdu za váma dolů. Noste zatím věci do auta.“

Noah se chtěl na něco zeptat.

„Ne,“ zamítla to Julie dřív, než ji stačil poprosit, zda může vyvézt Renault Kangoo z garáže.

Théo, jako správný bratrův advokát, namítl: „Věci se líp nakládají venku, mami. Navíc s naloženou zahrádkou neprojedeme vraty.“

„Tak dobře, Noahu. Vyvez ho, ale jenom před dům, jasný? Ne aby ses vozil po okolí jako minule. Nepotřebuju oplétačky s policií!“

„Ty seš policie, mami,“ namítl Noah a běžel pro klíčky.

„No právě! Takže musím jít příkladem.“

Za deset minut vyšla Julie ven za dětmi a psem. Jarní šaty, které si vzala na sebe, zvýrazňovaly štíhlou postavu, již si udržela i po dvou těhotenstvích. Tmavovláska s černýma očima a odzbrojujícím úsměvem nepotřebovala žádné lsti, aby zaujala, vyzařovalo z ní pozitivní světlo, jímž nakazila každého, kdo se k ní přiblížil. Chlapci sborově hvízdlí.

„Teda mami! Ty jsi bomba!“ okomentoval Noah její vzhled.

„Díky. Doufám, že tatínek bude stejného názoru...“

„Jedeme na dovolenou, nebo na zteč?“ zeptal se Théo šibalsky.

Julie chvilku luštila smysl jeho poznámky. Je to projev pro ni nečekaného zaujetí pozice v otcově táboře v rámci zákopové války, kterou spolu rodiče vedou, nebo jen nevinné škádlení?

Buď jak buď, Théo měl pravdu. Julie se rozhodla jet s dětmi na dovolenou a pozvat i Cédrika, manžela, s nímž momentálně žije odděleně. Cíl? Dát druhou šanci jejich manželství. Vývoj jejich vztahu se podobal mnoha dalším. Bouřlivá láska, děti, neslučitelné profesní ambice, přeložení jednoho z nich a dočasné rozdělení, které se mění v trvalé. Především však chronická neschopnost žít spolu, navzdory ústupkům obou. A kardinální zádrhel pro dva lidi, kteří se milují – od té doby, co jsou od sebe, se mnohem líp shodnou.

Théo si matčinu nerozhodnost vysvětlil jako rozpaky a považoval za nutné dodat: „Promiň, mami, já to tak nemyslel...“

„Ale ne, máš pravdu, když se ptáš, jestli je to spíš dovolená, nebo obyčejná zteč. Mimochodem pěkný obohacení slovní zásoby. Řekla bych... od každýho trochu. Ale hlavně... jedeme jako rodina. To už tady dlouho nebylo, nemyslíš?“

Théo spiklenecky přikývl a jemně se přivinul co nejblíže k matce.

„Rozhodně se tátovi bude zapalovat pták, až mámu uvidí, to ti garantuju!“ poznamenal Noah.

„Noahu...! Jak to mluvíš?“ okřikla ho Julie.

„Humor mrňat ze základky, mami,“ vysvětlil Théo.

Bratr ho za to okamžitě ztrestal ránou za krk.

„Věci jsou teda naložené?“ zeptala se Julie, aby změnila téma.

Obešla až po střechu naložené auto, ověřila napětí gumicuků na zahrádce, potom zamířila ke kufru a chystala se ho otevřít.

„Já bych to nedělal, mami. Bylo to docela peklo, než se nám ho podařilo zavřít,“ upozornil ji Théo.

Zazvonil mobil. Když Julie na displeji uviděla jméno volajícího, naznačila klukům, aby nastoupili, a šla hovor přijmout o kousek dál.

Velitel Raymond Roques, její nadřízený, ji prosil, ať odjezd odloží. V Gévaugnaku došlo k vraždě. Její vyšetřování dostalo na starost SRPJ¹ v Toulouse, nápadně totiž připomíná nevyřešené případy z nedávné minulosti.

„Pocházíš odtamtud, Julie. Znáš se tam úplně s každým,“ upřesnil velitel.

„Znala jsem se,“ opravila ho. „Když mi bylo třináct.“

„Zrovna tolik bylo tý holce. Našli ji upálenou na hranici.“

„Jako před dvěma lety?“

„Přesně. Holka připoutaná za ruce a nohy ke kovovému roštu... Guinetová, něco ti to říká?“

Ano, něco jí to říká. Pierre Guinet byl dokonce první kluk, se kterým se líbala. Pro formu se dala do argumentování, připomněla, že na „kauze Spalovač“ nedělala, že v té době ani nebyla u brigády a že už rok neměla dovolenou.

„Chci po tobě jenom šetření na místě. Tamní lidi ti důvěřují. Budou ochotní ti něco říct.“

„Uvědomuješ si, že mě štveš?“

„To znamená, že jo?“

„To znamená, že ti udělám šetření na místě a pak už mě necháš na pokoji.“

„Sejdeme se tam.“

Ukončil hovor. Julie vzdychla a otočila se k autu, v němž už se kluci hádali o to, kdo bude po cestě hlídat psa. Svým způsobem obrázek prchavého štěstí. Jeden z těch, které zvětňujeme mobilem, abychom jimi pak krmili přátele na Facebooku. Kolik okamžiků jako tenhle se už promítlo za uplakanými očima Guinetových?

Théo se střetl s matčíným prázdným pohledem a okamžitě mu došlo, co se stalo.

---

¹ Service régional de police judiciaire – Regionální služba soudní policie. (Pozn. překl.)

2

Život Béatrice Guinetové byl už dva roky převrácený naruby. Přestávku na oběd měla o půlnoci, ráno od pekaře chodila rovnou do postele, a když vstávala, její manžel už dávno taxikařil v Rodezu nebo pomáhal Samovi v autoservisu. V rámci rekvalifikace na zdravotní sestru se rozhodla získat zkušenosti při nočních službách v nemocnici v Decazeville. Ale nedostatek společenského vyžití, únava z převráceného režimu a nuda, když všichni pacienti usnuli, to vše po nějaké době začalo být k nesnesení. Došlo to tak daleko, že si skoro přála další urgentní příjem, aby měla nějaký duševní stimul. Kvůli službám pravidelně přicházela i o víkendy. Díky příplatkům měli vyrovnaný rodinný rozpočet, cítila však, že ztrácí kontakt se svými nejbližšími.

Jedinou její mimopracovní činností byl spánek.

Béatrice si z něj navíc čím dál častěji ukrajovala, aby mohla strávit aspoň pár chvil s dětmi. To způsobovalo výkyvy nálad, které komplikovaly vztah s dcerou.

Tiše odemkla, aby nikoho nevbudila. Okamžitě ji zaskočilo nezvyklé ticho panující v domě.

Když procházela kolem Maylisina pokoje, překvapila ji ustlaná postel. Béatrice z toho byla celá pryč – po pěti letech naléhání se konečně dostavily výsledky.

Arthurova postel byla rozestlaná a taky prázdná. Jenom nejmladší, šestiletý Gabriel, spal, jako by ho do vody hodil.

Obvyklý ranní nepořádek v kuchyni byl taky uklizený, místnost zůstala ve stejném stavu jako večer, když odcházela do služby. Prsty přešla po stole, pátrala po nějakém vzkazu od dvou starších dětí.

Nic.

Co se tady děje? Maylis zase utekla? Ale kde by v tom případě byl Arthur?

Béatrice se rozbušilo srdce. Zmocňovala se jí panika, ucítila ledový pot. Napadlo ji vzbudit Gabriela a zeptat se, jestli o něčem neví, ale rozmyslela si to. Bylo by zbytečné ho pro nic za nic strašit, určitě se to nějak vysvětlí.

Donutila se zachovat klid, vzala mobil a vytukala dceřino číslo. Humorný tón hlasu na záznamníku ostře kontrastoval s Béatricinou úzkostí. Při čekání na zvukový signál se snažila uklidnit, aby její hlas zněl co nejbezstarostněji...

„May, tady mamka. Miláčku, můžeš mi, prosím tě, zavolat? Chtěla bych jen vědět, kde s Arthurem jste.“

Ukončila hovor a pokusila se zavolat manželovi, ale i on měl jen záznamník.

„Pierre, to jsem já,“ řekla tiše a stísněně. „Arthur ani May nejsou doma. Nejsou náhodou s tebou? Zavolej mi, jak budeš moci, prosím tě!“

Znovu hovor ukončila a začala přecházet po obývací, přemítala, co by ještě mohla udělat. Nikam už nevolat. Nesmí mít obsazeno, aby se jí mohli dovolat.

Nedokázala se už ani nadechnout. Musí za každou cenu zachovat chladnou hlavu a situaci zvládnout co nejlépe. Musí to zvládnout, kvůli dětem. Proč si představuje to nejhorší?

Panika, kterou prožívala, jí připomněla jinou hrůzu. Tu, kterou zažila každá máma. Onu chvíličku, kdy se na chodníku malá ručka vysmekne z té vaší a projíždějící

auto vás strhne do nicoty. Srdce přestane bít, hledáte své dítě, chvilku nato vás zatahá zezadu za rukáv. Otočíte se a ono je tam, živé! A tak na něj v slzách křičíte, říkáte, že už to nikdy nesmí udělat, berete ho do náruče a tisknete tak silně, až vyjekne: „Maminko, to bolí!“ Slzy nakonec odplaví strach, ale hrůzy, které jste si v té chvíli představovali, se vám navždy vryjí do paměti.

Vrznutí branky vytrhlo Béatrice z přemítání. Vrhla se k oknu a podívala se ven. S rukama svěšenýma jako opilý se zahradou potácel Arthur. Tkaničky od bot měl rozvázané. Podlamovala se mu kolena, ruce ho neposlouchaly. Byl u konce s dechem. Vypadal jako bezvládná loutka. Béatrice se rozběhla ke dveřím.

„Co se ti stalo, broučku? Kdes byl? A kde je May?“

Když zaslechl matčin hlas, zvedl hlavu. Měl zarudlé oči a prázdný pohled. Zakopl. Béatrice mu rychle pomohla vstát.

„Podrž se mě, miláčku,“ vyzvala ho ujišťujícím hlasem.

Potácející se chlapec se s otupělým výrazem ve tváři pověsil na svou matku jako tonoucí, který se chytá záchranného kruhu. Béatrice mu pomohla zdolat poslední schody a vtáhla ho do domu.

„Mluv se mnou, Arthure,“ mluvila k němu, zatímco ho usazovala na pohovku. „Co se stalo?“

„Ma... Maylis...,“ koktal, zalykal se a kašlal, obličej zkřivený emocemi.

„Co Maylis?“ zeptala se naléhavě.

Chlapec nebyl schopen dát dohromady dvě slova. Jak má popsat to, co právě zhlédl?

„Kde je Maylis, Arthure?“ naléhala matka čím dál znepokojeněji.

Chlapec se rozvzlykal, nesrozumitelně mumlal a roztreseným prstem ukazoval ven z domu.

„Uklidni se, broučku, uklidni se,“ chlácholila ho Béatrice, když jí došlo, že svou vlastní tísní jen zvyšuje synovo rozrušení.

Přidřepla si k němu, vzala ho jemně za ruce, hovořila k němu tak něžně, jak to dělává v nemocnici, když potřebuje uklidnit pacienta.

„Arthure, miláčku, musíš mi to říct. Nespěchej, ale řekni mi, jestli se Maylis něco stalo...“

Ze synova pohledu čišela hrůza. Snažil se ovládnout vzlyky, aby mohl odpovědět, ale jediné, co ze sebe dostal, byl výtrysk zvratků.